

вечер, се отбихъ да виджъ, какъ върви работата съ стѣгането на мойтъ товари.

7-ий ЮЛИЙ.

Огъ 4-ий т. м. на самъ не излизахъ никакъ отъ стаята си по причина на това, че ме заболѣ крака. Днесъ вече рѣшихъ да разяснжъ въ какво положение е моето дѣло и съ тая цѣль отидохъ къмъ помощника на началника на щаба по домакинската частъ, генерала К.

Проваждамъ да обаджтъ — влизамъ. Отъ писмения столъ става висока, суха, не симпатична една фигура. «Какво ви трѣбва?» Азъ разказвамъ каква е работата. «Началника на щаба нѣма никакво искане да ви разрѣши, у насъ и безъ това много работа, а съ такива нѣща само повѣче бъркотии се завждатъ; достигайте вашата частъ — тамъ каквото ви се пада ще си получите!» — Че съжалете се, Ваше Превѣсходителство, — замолихъ се азъ на безжалостния генералъ: какъ да ги стигамъ когато нѣмамъ възможность, за което ви и безпокожъ! — «Това не се отнася до насъ! предупреждавамъ ви, че нищо по вашитѣ рапорти пѣма да бжде направено, за това защото доклада пакъ прѣзъ мойтъ ржцѣ ще мине!» Сетнѣ генерала К. пакъ сѣдна прѣдъ своя писменъ столъ. Азъ излезохъ съвършено замаянъ; признавамъ се, че всичко можехъ да очѣквамъ, въ подобно отношение къмъ дѣлото, подобенъ разговоръ на единъ генералъ съ старъ офицеринъ, койго желае, до колкото се може по-скоро, да стигне своята частъ и проси за това средства, които му се още падатъ, неможехъ да очеквамъ.

Мене ми се стори, че азъ бѣхъ не при русинъ, а при нѣкой чуждоностраненъ генералинъ, койго къмъ всичко руско се отнася съ особенна ненавистъ и презрѣние.

Огъ генерала К. отидохъ къмъ старшия адютантинъ Ломова, нъ и тукъ нищо утѣшително; той си само сви рамената и каза, че сръщо това нищо не може се направи. «Свѣтвамъ ви да почѣкате тукъ и сѣтнѣ да тржнете съ обоза на опълчението».

А въ това пѣкъ врѣме, като на зло, стигнаха извѣ-